



# THE SCHOOL TIMES

## HALLOWEEN vs. DUŠIČKY

**Nový školní rok je tady a s ním i další číslo našeho časopisu!!!**

Vítáme Vás u čtení, v pořadí již třetího dílu, THE SCHOOL TIMES.

Tento časopis by měl tento rok vyjít v každém ročním období jednou, což znamená: na podzim, v zimě, na jaře a v létě. Doufáme, že se Vám budou naše příspěvky líbit. Kdo ví, třeba zde jednoho dne vyjde i Vaše literární prvotina ...



## **Co Vás čeká a nemine, aneb pár slov na úvod:**

Jak Vám nikomu dozajista neuniklo, tento díl není věnován pouze blátivému ročnímu období, které se jmenuje podzim, ale i dvěma svátkům. Jedná se o HALLOWEEN a DUŠIČKY. Zde zjistíte jaký je mezi nimi ve skutečnosti rozdíl a překvapením nebude ani fakt, že v ČR se uznává pouze jeden z nich.

Nejsou to však jediné důležité svátky, které v podzimních dnech slavíme. Je tu také den, na který by neměl zapomínat žádný občan ČR. Ano, jedná se o 28. říjen a my zde zjistíme, proč je pro nás tak podstatný.

O příspěvek se nám mimo jiné postarali i žáci 4., 5. a 9. třídy a v neposlední řadě i pan učitel Tomáš Jordán a Stanislav Kučera.

Za redakční tým Vám přejeme příjemné čtení a luštění křížovek, které se jako vždy nachází na samotném konci časopisu THE SCHOOL TIMES.

## HALLOWEEN vs. DUŠIČKY

### (Víme co se kde slaví?)

Řada z nás určitě v životě zaslechla něco málo o existenci jistých svátků, které nám často splývají v jedno. Zde tedy máme šanci se dovědět, jaký rozdíl mezi nimi skutečně je.

#### Halloween

Halloween je původem anglosaský lidový svátek, který se slaví 31. října, tedy den před křesťanským svátkem Všech svatých.

Typické pro tento den je, že se děti oblékají do strašidelných kostýmů a chodí od domu k domu s pořekadlem „Trick or treat“ ve volném překladu: „Koledu, nebo vám něco provedeme ...“

Tento svátek se slaví většinou v anglicky mluvících zemích (USA, Kanada, Velká Británie, Irsko, Austrálie, Nový Zéland atd.)

## *VERSUS*

#### Dušičky

Dušičky, jinak také Svátek zesnulých, Památka všech věrných zemřelých, Památka zesnulých aj.. Tento svátek připadá na 2. listopadu a slaví se v řadě zemí, mezi které se řadí i ČR.

Dle křesťanů je to den, kdy se lidé modlí za zemřelé a vzpomínají na ně. Je také zvykem v těchto dnech navštívit hřbitov a na hrobech zesnulých členů rodiny zapálit svíčku na znamení, že jsme na ně nezapomněli.

## **Naše škola**

(žáci 4. třídy)

Naše škola krásná,  
stojí z čista jasna,  
uprostřed vesnice,  
na kraji ulice.

Z venku celá žlutá je,  
uvnitř barvami hraje,  
na chodbě je automat,  
tam si můžem kupovat.

V šatně se převlečeme,  
a do třídy spěcháme,  
na začátek výuky,  
připravíme čítanky.

Další hodinu je matika,  
to zas bude rotika,  
a pak zase čeština,  
naše rodná mateřština.

Pokračujem angličtinou,  
učíme se říkat hello,  
s poslední hodinou,  
projdeme vlastivědou,  
s naší bývalou paní učitelkou.

Do školy se těšíme,  
a rádi se učíme,  
všechny Vás tu vítáme,  
v Základní škole Dolní Beřkovice.

## Proč 28.října slavíme státní svátek ??

28. 10. 1918 bylo vyhlášeno Československo

Český exil v čele s bývalým říšským poslancem Tomášem Garriguem Masarykem, francouzským generálem Milanem Rastislavem Štefánikem a diplomatem Edvardem Benešem prosazoval během války u mocností Dohody vznik samostatného státu Čechů a Slováků a územní spojení bývalých Zemí koruny české a Horních Uher. Tomu také napomáhaly různé krajanské sbírky (převážně v USA) a československé legie.

Československé legie byly vytvořeny z cizinců žijících v Československu a z válečných vězňů. Masaryk dosáhl v průběhu roku 1918 příslibu uznání nezávislosti od hlavních západních mocností Dohody. V Paříži ustanovil prozatímní československou vládu. Mezitím se politické strany na domácím českém území dohodly na vytvoření Národního výboru československého, který měl připravovat převzetí moci.

Dne 28. října 1918 zahájila v Ženevě delegace Národního výboru, vedená Karlem Kramářem, jednání s představitelem protirakouského zahraničního odboje Edvardem Benešem o vytvoření a podobě samostatného československého státu. Téhož dne kolem 9. hodiny ranní se vydali Antonín Švehla a František Soukup jménem Národního výboru převzít Obilní ústav v Praze, aby zabránili odvozu obilí na frontu. Poté se rozšířila zpráva o uznání podmínek míru Rakousko-Uherskem.

30. říjen byl závěrečným dnem pražského převratu. Rakouské vojenské velitelství kapitulovalo před Národním výborem, protože maďarští a rumunští vojáci odmítli bojovat. Na Slovensku byla přijata Martinská deklarace, na základě které se Slovensko připojilo k českým zemím).

## Cena vítězství

*(září 1967 - gymnázium Slaný - úvodní slohová práce)*

Napsáno podle skutečné události.

20. červenec 12 hodin – Grenoble, alpské středisko. Start nejtěžší etapy Tour de France. Na cyklisty čeká vražedné stoupání na Alp de Huez. Jedná se o krpál 23 km dlouhý s cílem ve dvou tisících metrech. Slavnostní start. Cyklisté s kyticemi růží. Paal Herkud, Nor se startovním číslem 52, zaráží náhle své kolo. U vozovky sedí na vozíku invalida s amputovanými nohama. Nor k němu opatrně namíří své kolo. Podává mu svoji kytici a objímá ho.

20. červenec, 18 hodin, hotel Astoria. Nesmírná senzace. Jezdec z konce závodního pole, Paal Herkud, zvítězil. Bitvu v prachu a vedru okořenil vítězstvím. Jeho výkon byl fantastický ... Novinář z matičky Prahy se ptá: „Jak jsi to dokázal Paale?“

Vlak jel stále na sever až k bergenskému fjordu. Norsko je okupováno čtvrtým rokem německou armádou. Muniční vagon má na starost Olaf Slapke. V civilu je archivářem v hanzovních Brémách. Rozkaz zní jasně. Je nutné dopravit municí válčícím soukmenovcům. To nařizuje sám führer. Uplynuly čtyři měsíce, co dostal Olaf onu strašlivou zprávu z Brém. RAF bombarduje přesně. Odveta za Londýn a Coventry. Celé bloky domů zmizely a s nimi Olafova rodina. Jako bleskem si uvědomil, že už nikdy neuvidí ženu Lisu a syna Klause, že je neuvidí po celý život a že je definitivně sám na světě. Ten den zničil v náhlém amoku všechny písemnosti ve své kanceláři a sekerou rozštípal všechny skříně. Dnes sedí tupě u dveří vagonu a chce je za jízdy otevřít, aby se nadýchal čerstvého vzduchu. Vystrčil nohy na schůdky a masíroval si je. Najednou se stala z malých jiskřiček, které k němu přilétaly od komínu lokomotivy, velká ohnivá koule.

„To je průser, vagon s municí vyletěl do povětří. Ten měl zůstat celý. Zase to blbě spočítali.“ Sven Skjell byl zkušený odbojář a věděl, že se akce s municí nepovedla. „Ole, ustupujeme!“ zavolal na kolegu Olsena. „Ty nás Paale kryj a pak ustup také!“ zařval na mladíčka Paala Herkuda. Paal osaměl. Neznámý zvuk jím projel jako blesk. Něco tu bylo. Paal ztrnul a naslouchal. Bylo to sténání a ozývalo se víc a víc. U kolejí někdo ležel. Odjistil pistoli. Něco neuvěřitelně krátkého leželo před ním a sténalo to. Byl to německý voják. Paal viděl ve tmě bělmo široce otevřených očí. Upřeně se na něj dívaly. A pak viděl ještě něco. Z mužových stehů zbyl jen pár rozdrčených pahýlů. Ale zatím nekrvácel. To byl ten výbuch, který jsme nastražili. „Můj Bože! Paal ještě nikdy neviděl mrtvého nebo těžce zraněného člověka. Do boje proti okupantům se dal se svou skupinou, aby pomohl osvobodit své Norsko. Němce z duše nenáviděl a teď tu leží jeden z nich. Není větší než dítě, ale to je tím, že jsou nohy pryč. Zatím nekrvácí. To je tím, že výbuch mu urval nohy a zároveň stlačil žíly. Je však otázkou času, než okupant zemře. Paal pohnul rukou s pistolí. Němcovi rty se pohnuly. Promluvil a Paal mu rozuměl, protože se německy učil na střední škole v Oslu. „Chlapče, tu pistoli nepotřebuješ.“

Já nejsem tvůj nepřítel. Já tuhle válku nechtěl. Proklínám ji.“ Paalův zrak musel znovu k pahýlům. Ještě žádná krev. Jak je to možné? Ještě žádná krev. Olaf sledoval pohyb jeho očí. Pak se vztyčil. A najednou to spatřil. Ne, to není možné. To nemůže být pravda. V tom se v jeho nitru cosi zlomilo. Byl ledově klidný. Pohlédl na mladíka, který ho nejspíš zabil. Ten to udělal. Mohl být starý jako jeho syn Klaus. On archivář Klaus Slapke, který dokázal rozluštit texty starých německých císařů, umíral.

Jak hloupé a nesmyslné umírání kvůli pošetilosti mocných. Jaká absurdita. Mladík, který ho zabil, byl v právu. To oni vlezli do jeho země. To on sem přišel se svým vůdcem. Kdybych to tak mohl vzít zpět. Mít tak zase rodinu, ženu Lisu, syna Klause. Ta prokletá válka. Už se to nikdy nesmí opakovat. Musí být konečně mír... Teď začne křičet, pomyslí si Paal, když si neznámý německý voják prohlížel své pahýly. Němec však nekřičel a opět se položil. Pomalu se mu uvolňovaly rysy. Usmál se. Vtom mu ze zmrzačených nohou vychlístla krev nezadržitelným proudem. Paal se naklonil nad umírajícím. Chroptěl: „Zasraná válka, nikdy se už nesmí opakovat. Musí být konečně mír!“

Paal seděl na bobku u bezduchého těla. To nebyl nepřítel. To byl člověk. Nešťastný voják země, která chtěla spolknout celou Evropu a nyní platila tvrdou daň za své vůdce. Paal uchopil samopal a pistoli a rozeběhl se za ustupující diverzní skupinou.

Válka byla dávno pryč. Ve fjordech nekotvily válečné lodě. Zbyly tu bárky rybářů. Paal Herkud dospěl a pracoval jako zeměměřič nedaleko Trondheimu. Po práci trénoval na svém závodním kole. Tvrdě a usilovně. Přicházela první vítězství. Norsko se naučilo znát jeho jméno. Získal nominaci na Tour de France. Letos se zajíždí i do Německa. Tam odsud byl ten člověk a jeho poslední slova: „Musí být mír.“

Hned od prvních etap poznal, že ostatní jsou lepší. Dojížděl skoro poslední. Nevadí, to je ten správný boj. Žádní mrtví. A zbraně? Rychlé nohy, trénované plíce a velké přátelství v míru. Ten umírající tam u Bergenu by měl radost. Všichni se usmívají a teď dostal nádherné růže. V tom se to stalo. Seděl tam přímo u silnice a neměl nohy. Mával na něj a smál se. Cyklista u něj zastavil. Neznámému zatrnulo. Ten cyklista plakal, tekly mu slzy. Potom slezl z kola, položil mu kytici růží do klína a lámanou francouzštinou řekl: „Už nikdy nesmí být válka, musí být mír.“ Muž v invalidním vozíku uchopil pevně růže. Při vylodění v Normandii mu na pláži v úseku Sword ustřelili nohy. Nic neříkal. Díval se za odjíždějícím Norem s číslem 52 a zdálo se, že všechno pochopil. Paal Herkud však jel jako nikdy v životě.

### **Florbalový turnaj na Mělníku aneb jedna vlašťovka jaro nedělá**

Rok s rokem se sešel a jak už tomu tak bývá, nastal čas podzimu a tedy i začátek školní florbalové sezóny. Nás první turnaj nedopadl podle představ, jelikož jsme hráli proti starším ročníkům a kromě nových zkušeností si žáci odvezli i pěkný výprask, což nám ale nevadilo... Věděli jsme, že až pojedeme na další turnaj, budou naše síly vyrovnané.

Turnaj konečně nastal!

Do haly střední odborné školy jsme dorazili spolu se sportovci ze škol v Neratovicích, Byšicích a Mělnické Seifertovy. První utkání jsme poměřili síly s borci z Neratovic. Hra měla své tempo a dovednosti hráčů byly na stejné úrovni. Dařilo se nám pronikat za soupeřovu obranu a zaměstnávat jejich brankáře. Snažení se proměnilo v branku, kterou nám neuznali, protože na hřišti vždy musela hrát jedna dívka v každém týmu. Snaha „Skalníků“ z Beřkovic nepřestávala ubírat na intenzitě a po rychlých gólech Petra Čermáka jsme šli do druhé části ve vedení. V druhé polovině jsme pokračovali ve zvolené herní strategii a výkony brankářů braly divácké ochozy do varu. Obránci a obránkyně hráli skvěle, ale soupeři se nakonec podařilo upravit konečný výsledek na 2:1.

Po delší pauze, kdy jsme sledovali ostatní týmy z laviček, jsme se postavili proti florbalistům z Byšic. Na hřišti jsme předváděli stejný výkon jako v předchozím zápase a motivace všech našich hráčů byla jasně čitelná. Jak přes kopírák jsme se dostali do vedení a soupeře jsme na naši polovinu moc nepouštěli. Hra, která postrádala zákroky za hranicí pravidel, nezasahovala do průběhu zápasu a naši vyslanci ze školy se blížili k druhému vítěznému zápasu.

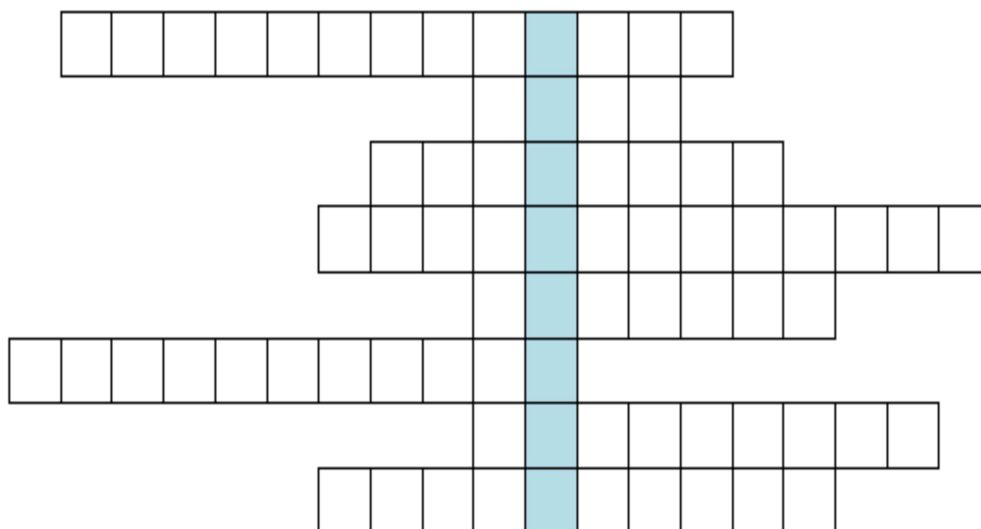
Před posledním zápasem, který bychom mohli nazývat finálovým, jelikož soupeř ve své cestě turnajem též nezaváhal, byla touha po vítězství znát na obou týmech. Seifertova škola byla vždy výborně připravena a zkušenosti, které tamní sbírají už od prvního ročníku, jsou znát. V zápase jsme mohli vidět mnoho krásných herních situací, jak na straně jedné, tak i druhé. Podali jsme pěkný výkon, ale soupeř byl tentokrát lepší.

V celkovém umístění turnaje jsme získali výborné druhé místo, ale hlavně jsme se prezentovali jako tým, se kterým se v dalších turnajích musí stoprocentně počítat.

Tomáš Jordán



### Křížovky, vtipy, osmisměrky...



- 1 Název sportu, kde sportovec dělá piruety na bruslích.
- 2 Co potřebujete k oběma sportům severské kombinace?
- 3 Pomůcky, které usnadňují pohyb ve sněhu.
- 4 Sport, který dělá Martina Sáblíková.
- 5 Sport, při kterém dva závodníci jedou dolů ledovým korytem.
- 6 Český název pro curling (2 slova).
- 7 Sněhová verze skateboardu.
- 8 Týmový sport hraný na ledě (2 slova).

D.Prantlová, P.Slezáková 9. třída

### Vtipy:

Servírka: „Prosím vás, proč v naší restauraci stojíte na stole na hlavě?“

Hladový host: „To byla poslední možnost, jak vás přimět, abyste si mě všimla.“

Servírka: „Hmm, zajímavé, ale pokud chcete jíst, tak u nás se vydávají jídla u okénka.“

Baví se dva kumpáni v baru: „Je to dobrý, dvakrát se vyspíme a bude výplata.“

Druhý na to: „A dvakrát se nevyspíme a bude po výplatě.“

E. Rutová 9. třída

**Spejbl a**

**Vochemůrka a**

**Jája a**

**Bolek a**

**Oušek a**

**Štaflík a**

**Kát'a a**

**Rumcajs a**

**Jehláček a**

**Hajný robátko a jelen**

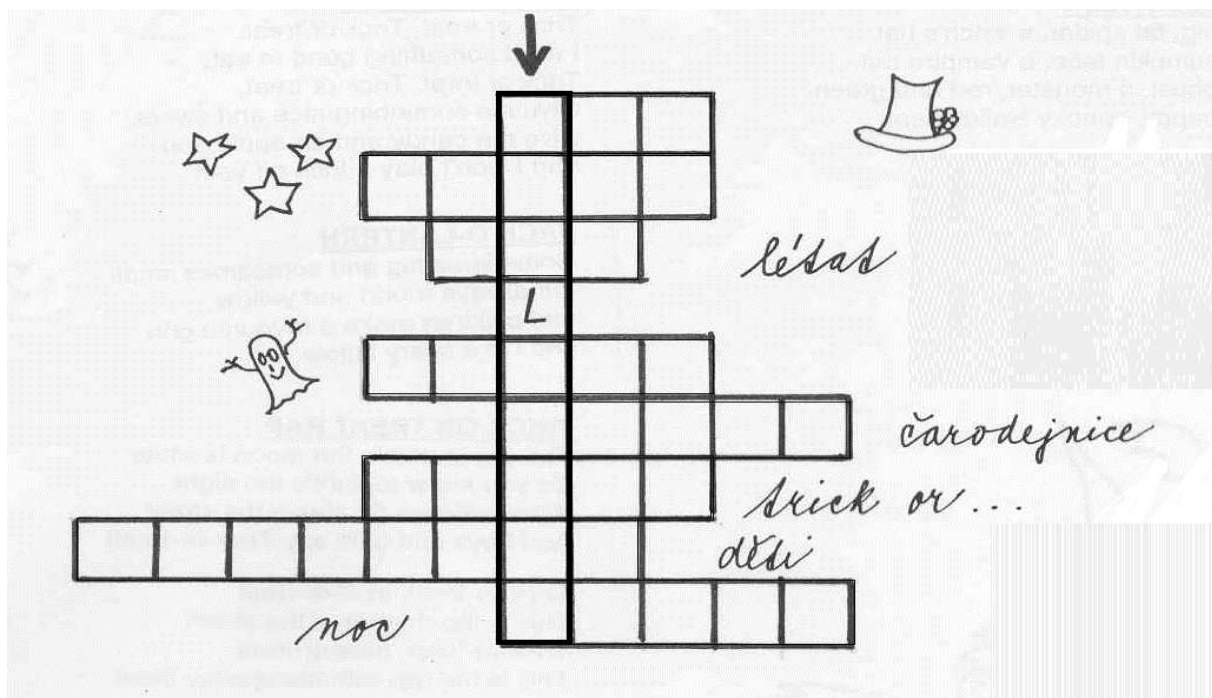
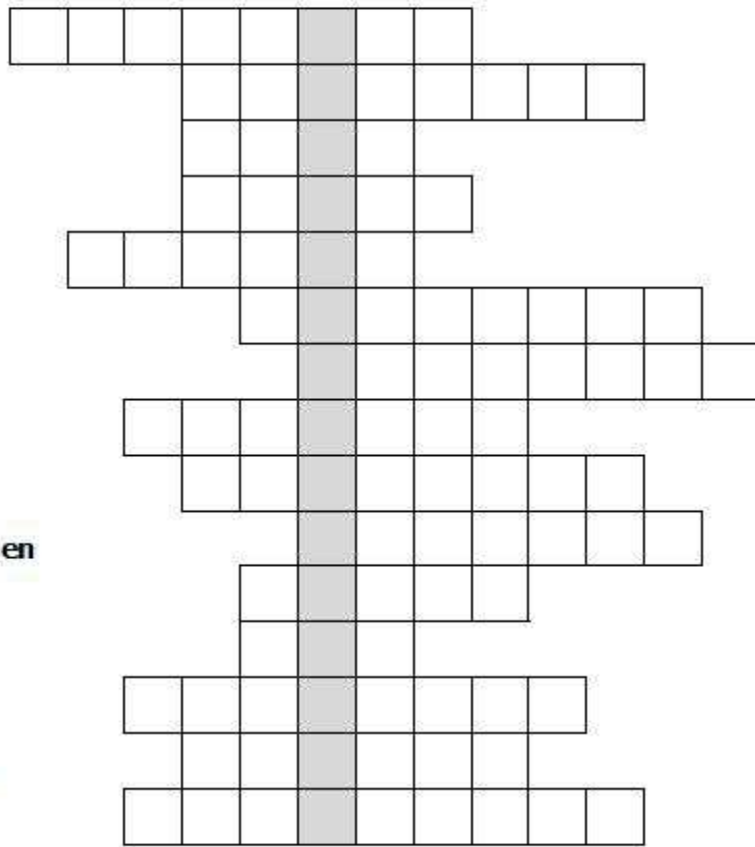
**Bob a**

**Maxipes Fík a**

**Kubula a Kuba**

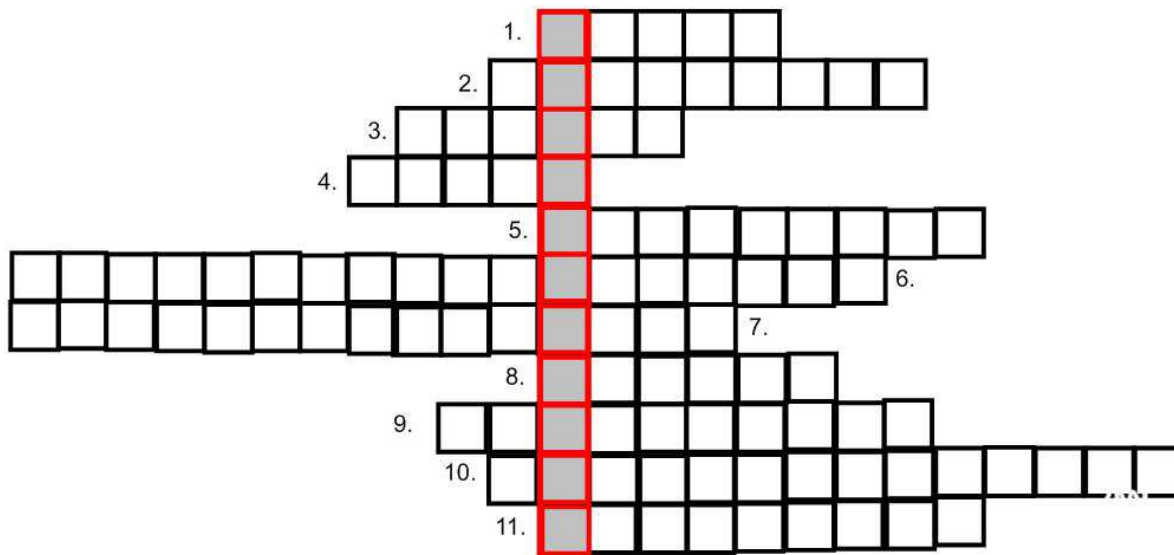
**Kosí bratři Josef a**

**Mach a**



## Na výletě v Praze

Ve čtvrté třídě jsme v soutěži vyhráli prohlídku Pražského hradu, a tak jsme v září už jako páťáci vyrazili vlakem do našeho hlavního města prohlédnout si historickou část Prahy. Vymysleli jsme křížovku, abychom nezapomněli, co všechno jsme se o Praze dověděli. Můžete si ji zkusit vyplnit i vy.



1. Hlavní město ČR
2. Nejvyšší představitel státu
3. Řeka, která protéká Prahou
4. Před branou Pražského hradu stojí hradní.....
5. Vlajka prezidenta republiky
6. V kapli sv. Václava jsou pod sedmi zámky uloženy.....
7. Místo, kde prezident republiky uděluje státní vyznamenání
8. Hudební nástroj, na který hrál podle pověsti Dalibor ve svém vězení
9. Významný most postavený za vlády Karla IV.
10. Otec Karla IV.
11. Věž, která sloužila jako vězení